

І сниться сон мені: дивлюсь,
В садочку, квітами повита,
На пригорі собі стоїть,
Неначе дівчина, хатина,
Дніпро геть-геть собі розкинувсь!
Сіє батько та горить.

Т.Г.Шевченко, «Сестрі»

Сон (пісня)

Ніби спав я і ніби приснилось мені:
Де старого Дніпра крутосхили,
Де верба і шумить очерет вдалині, –
Встав на кручі Тарас із могили.

Подививсь на Дніпро, на круті береги,
І на води його почорнілі,
Витер скупю сльозу, зажурився з туги:
«Що з тобою, народе мій милий?»

Приспів:
Моя Київська Русь, моя земле свята,
Україно, моя Україно!
Хто ордою по селах пройшов і містах,
Залишив після себе руїну?

Чи чужинець, чи зайда, набігши здаля
Повитоптував ниви квітучі?
Бур'янами і пустокою стогне земля,
Не засіяне поле родюче?»

То не зайда чужий – яничари свої
З України зробили руїну.
Сплюндрували могили дідівські святі
Й рідну мову мою солов'їну.

Приспів.
...У зажурі застигла Чернеча гора.

Похилилися верби плакучі...
Бачу сон я, чи, може, і справді пора
Вже з'явитись, Тарасе, на кручі?..

Прокидайтесь, славетні козацькі сини!
Прокидайтесь, Богданові діти!
Повигострюйте коси й скосіть бур'яни –
Вже пора Україну будити!

...Думи мої, думи мої...

09.03.2009 р.

Ні - би спав я і ні - би прис -- ни - лось
Ме - ні де ста - ро -- го Дніп - ра
Круто -- схили де вер - ба і шу --- мить
О - че -- реет в да - ли - ні , встав на кру - чі
Та - рас із мо - гили що з то - бо - ю
На - ро - де мій ми - лий
Моя Ки - ївська Русь Моя Зем - ле свя -
Та Укра - ї но мо - я Ук - ра
Ї - но хто ор - до - ю по се - лах прой -
Шов і міс - тах за - ли - шив пі - сля
Се - бе ру - ї - ну